

деревина і соромом вкриватись не, що її коріння вистаплене на денне світло. Вода розгорне його, винорнає всю землю зноміж нього, видобує найменчий камінчик, вміє його і лишить збсзечене, обдерте, голе — на віки, як прийде слушний її час, як ослабне її міць, її сила. А покищо кипить залзята боротьба хвиль ріки з громадою прибережньої вільшини.

Бистра струя ріки починає шукати, кудиб то їй пробрати ся на ярибережні царинки. Ог, падбала обнижений беріг. Колись плів сюди потічок із під ґруня і тут він вливав ся до ріки. Ліси зрубали, вода не стало, потічок щез, але легонька заглубина лишилася. До неї наблизили ся води ріки, увірвали ся в поточини, лстять на перегони. Чутн в їх гомоні радість, що встїли вирватись на волю із вузкого русла ріки, тепер їм воля ногуляти по царинках, патїшитя ся повною свободою. Незвісне тягне їх до себе, рве їх далі і далі. Хвиль за хвилями, чим раз їх більше, в одно сильїщі більше до збитків охочі. Замало їм уже місця в поточині, уже розлили ся скрізь по царинках; дивлять ся, розглядають ся, рух свій спинили, роздивляються ся цікаво, куди вони поїлаля. А тут ужс чують, як клекотять за ними нові хвилі, велика сила йде їм на підмогу. Залиля неї царинки, встелили їх намулом, піском, а то й шутровищем, що лише поїлало за ними з ріки у поточину, а тут уже нова навала, ярогнала їх назад до ріки. Тільки не припинила ся зачата ними робота. Тепер уже така сила води ярехоїла ся на царинки, і вдираєть ся ще і ще, що, де були царини, де, як снігн стояли ся,